

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 107/2022-53

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 32/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2021 a doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 18. októbra 2021, 2. novembra 2021, 2. decembra 2021, 3. a 31. januára 2022 a 8. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 32/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 4 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Sťažovateľ je žalovanou stranou v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 32/2015, v ktorom sa žalobkyňa žalobou podanou 31. júla 2015 proti nemu domáha zaplatenia finančnej sumy 360 000 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti odôvodnil konštatovaním, že okresný súd *«toho času neprejednáva, nakoľko v tomto konaní porušovateľ koná so zbytočnými prietahmi, čoho dôkazom je jednak (i) celková dĺžka namietaného konania, teda od podania žaloby protistranou ako aj (ii) dĺžka namietaného konania porušovateľa vo vzťahu ku sťažovateľovi, ktorá je v trvaní 3 roky a 10 mesiacov, čo je dĺžka neprípustná aj podľa štandardov Európskeho súdu pre ľudské práva („ESLP“)* (napr. *Obluk proti Slovenskej republike*) a (iii) potreba opätovného podania ústavnej sťažnosti, nakoľko sa sťažovateľovi od porušovateľa stále nedostalo nápravy a stav právnej neistoty ku dňu podania v poradí tretej ústavnej sťažnosti stále trvá.». V tejto súvislosti poukázal na dve ním skôr podané ústavné sťažnosti, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté ako zjavne neopodstatnené (IV. ÚS 290/2020 a I. ÚS 502/2020). S uvedenými závermi sa nestotožňuje, odvolávajú sa aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

4. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetnú vec podľa názoru sťažovateľa nemožno hodnotiť po právnej ani faktickej stránke ako zložitú, pretože tento druh sporových vecí tvorí bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov, navyše tento spor podľa ustálenej judikatúry patrí medzi prioritné súdne konania, keďže ide o antidiskriminačnú žalobu o ochranu osobnosti. Poukázal na to, že *«samotná neprímeraná dĺžka napadnutého konania pred súdom prvej inštancie nepochybne nebola vyvolaná správaním sťažovateľa, ktorý je v konaní aktívnou stranou sporu, je zastúpený právnym zástupcom, vždy rešpektoval pokyny súdu, ako aj vždy dodržal súdom stanovené lehoty na predloženie vyjadrení a neurobil žiadne také úkony, ktorými by spôsobil akékoľvek prietahy danom súdom v konaní, na druhej strane je však v tomto spore sťažovateľ „obeťou“ vlastného štátu a štátneho aparátu, v ktorom sa mu odopiera prístup k spravodlivosti, čo je nechceným, netolerovateľným a neudržateľným stavom v rámci právneho štátu.». V nadväznosti na uvedené je sťažovateľ presvedčený o tom, že dĺžka trvania napadnutého a stále prebiehajúceho konania proti nemu je neprímeraná a postupom okresného súdu v ňom došlo k porušeniu ním označených práv.*

5. Sťažovateľ návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zásadnom odôvodnil tým, že v celej miere a adekvátne zodpovedá jeho ujme *„v pocitoch nespravodlivosti, neistoty a stresového vypätia, ktoré so sebou súdne konanie a najmä v takej dĺžke prináša.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom v poradí tretej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, keďže o podanej žalobe nebolo okresným súdom ani neprávoplatne rozhodnuté, a to ani po uplynutí šiestich rokov, piatich mesiacov a jedného týždňa od jej podania a po uplynutí štyroch rokov, štyroch mesiacov a jedného týždňa vo vzťahu k sťažovateľovi, keď mu bola žaloba doručená (ostatné podanie doručené ústavnému súdu 8. februára 2022).

7. Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry ESLP k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane judikovaný právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprímerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia ESLP vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014, tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04). Pritom ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

12. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

13. Vychádzajúc z uvedeného, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v prvom rade dôkladne oboznámil so skôr vydanými rozhodnutiami ústavného súdu o ústavných sťažnostiach sťažovateľa namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v napadnutom konaní.

14. V poradí prvým rozhodnutím bolo uznesenie č. k. IV. ÚS 290/2020-23 zo 17. júna 2020, ktorým ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie označených práv ako zjavne neopodstatnenú, pričom konštatoval (body 23 až 25 a 27 až 28 tohto odôvodnenia), že „z prehľadu procesných úkonov uskutočnených okresným súdom v označenom konaní vyplýva, že sťažovateľ mal nezanedbateľný vplyv na spomalení priebehu napadnutého konania, keď (i) okresnému súdu doručil návrh na prerušenie konania, ktorému síce okresný súd vyhovel, ale jeho právny názor na danú otázku bolo potrebné korigovať uznesením krajského súdu, ktorého rozhodovanie nepochybne významnejším spôsobom ovplyvnilo dĺžku napadnutého konania, (ii) ako aj tým, že počas ostatného pojednávania vo veci samej vzniesol námietku zaujatosti zákonnej sudkyne. Uvedeným postupom sťažovateľa došlo k spomaleniu dovtedy plynulého tempa priebehu napadnutého konania oddialením nariadenia ďalšieho vo veci plánovaného pojednávania, prípadne k zmareniu meritórneho rozhodnutia okresného súdu.

24. V súvislosti s dôvodom odročenia ostatného pojednávania a následne vydania uznesenia o prerušení konania na návrh sťažovateľa ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľovi nemožno a priori vyčítať, že v priebehu konania využíva procesné nástroje, ktoré mu poskytuje súčasná právna úprava, pretože uplatňovanie týchto procesných prostriedkov slúži predovšetkým na ochranu práv strany konania, ktoré jej vyplývajú z právneho poriadku. Na druhej strane však v zásade nemožno prijať záver, podľa ktorého ak vec prerokujúci súd takému procesnému návrhu vyhovie, bude ipso facto zodpovedný za predĺženie stavu právnej neistoty, ktorý týmto postupom nastane vo sfére sťažovateľa. Ústavný súd považuje za potrebné tiež poukázať na to, že sťažovateľ napriek tomu, že namieta celkovú dĺžku konania a s tým spojený stav jeho právnej neistoty, sám žiadal prerušiť napadnuté konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 5/2019, a tým nie nezanedbateľným spôsobom aj predĺžiť jeho celkovú dĺžku, čo v zásade môže signalizovať, že sťažovateľ zo subjektívneho hľadiska príliš intenzívne nepocituje ujmu spojenú s celkovou namietanou dĺžkou napadnutého konania.

25. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania veci neprehliadol, že napadnuté konanie čiastočne vo svojom úvode vykazovalo znaky nesústreďného postupu vec prejednávajúcej sudkyne, ktorý musel byť korigovaný uznesením krajského súdu č. k. 21 Cob 152/2015 z 29. septembra 2016, ktorým došlo k zrušeniu uznesenia okresného súdu sp. zn. 7 Cb 32/2015 a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že išlo o pochybenie svojho druhu ojedinelé, ktorého účinok sa zásadným spôsobom neprejavil v subjektívnej sfére sťažovateľa. Navyše v danom prípade išlo o otázku, kde okresný súd posudzoval dôvodnosť oslobodenia žalobkyne od platenia súdneho poplatku za podanie žaloby, a teda o fázu konania, keď okresný súd nevykonával úkony vo veci samej. Z uvedeného dôvodu preto v čase do konečného vyriešenia

predmetnej procesnej otázky na strane žalobkyne sťažovateľ nemal vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní, a preto ani nemohol pociťovať stav právnej neistoty v súvislosti s prípadným negatívnym výsledkom na jeho strane.

... 27. Ústavný súd s prihliadnutím na namietanú dĺžku konania, ako aj na jeho predmet – uplatnenie nároku na náhradu škody – a povahu (neprivilegovaný typ konania) v danej veci neposúdil postup okresného súdu v hodnotenom období ako porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože v jeho priebehu nenastali také skutočnosti, ktoré by výrazne ovplyvňovali stav právnej neistoty sťažovateľa, prispeli k jeho spomaleniu a ktoré by zároveň bolo možné pripísať na vrub okresnému súdu.

28. Opierajúc sa o tieto závery vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení ním označených práv, ústavný súd konštatuje, že okresný súd v doterajšom priebehu napadnutého konania postupoval v zásade plynulo a bez výrazných období dlhodobej nečinnosti. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že okresný súd mohol v priebehu napadnutého konania postupovať aj efektívnejšie, napriek tomu zastáva názor, že sťažovateľom namietaný postup okresného súdu nedosahuje v tejto fáze ústavnoprávny rozmer, a tak nie je reálne predpokladať, že po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by bolo možné prijať záver o porušení obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.“.

15. Druhým rozhodnutím bolo uznesenie č. k. I. ÚS 502/2020-25 z 3. novembra 2020, ktorým ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa namietajúceho opäť prieťahovosť napadnutého konania (podanú necelé tri mesiace od rozhodnutia o predošlej) ako zjavne neopodstatnenú opätovne odmietol s odôvodnením (body 20 až 22 a 24 tohto odôvodnenia), že «v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa je v napadnutom konaní nariadený termín pojednávania na 10. december 2020. Predošlý termín nariadený na 1. október 2020 bol zrušený z dôvodu, že sťažovateľ podal námietku zaujatosti súdu, čo nepochybne viedlo k spomaleniu priebehu napadnutého konania, prípadne k zmareniu meritórneho rozhodnutia okresného súdu.

21. Ústavný súd konštatuje, že v období od 17. júna 2020 doteraz nemožno pozorovať nečinnosť okresného súdu. V danom období trvajúcom necelé tri mesiace okresný súd nariadil dva termíny pojednávania a rozhodol o námietke zaujatosti súdu podanej samotným sťažovateľom. V priebehu uvedeného obdobia síce nastali také skutočnosti, ktoré predĺžili stav právnej neistoty sťažovateľa, ale zároveň je nutné konštatovať, že ich nemožno pripísať na vrub okresnému súdu.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, pričom v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie uznesenia zo 17. júna 2020, s ktorým sa plne stotožňuje. Súčasná aktivita okresného súdu v napadnutom konaní absolútne nenaznačuje, že by postup okresného súdu v kontexte celej veci predstavoval zásah do sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

... 24. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že pri posudzovaní ústavnej sťažnosti vzal do úvahy procesné postavenie sťažovateľa ako žalovaného v napadnutom konaní a toto postavenie porovnal s procesným postavením žalujúcej strany snažiacej sa domôcť rozhodnutia o jej žalobe. Právna (ne)istota sťažovateľa ako žalovaného so zreteľom na sťažnostnú argumentáciu «(negatívny dopad aj na psychickú stránku sťažovateľa a jeho absolútnu právnu neistotu, keďže ani po vyše 5

rokoch od podania žaloby „nevie“, či bude alebo nebude zaviazaný na značnú sumu vo výške 360 000 eur)» má svoje špecifiká aj vzhľadom na skutočnosť, že vo veci o zaplatenie pohľadávky súd právo nekonštituuje, ale deklaruje (s výnimkou náhrady trov konania). Ak však sporné právo existuje, žalovaný by s tým mal počítať. Ústavný súd teda bral na zreteľ aj skutočnosť, čo je „v hre“ pre tú-ktorú sporovú stranu, v tomto prípade pre sťažovateľa ako žalovaného.».

16. Ústavný súd potreboval za potrebné pomerne rozsiahlo citovať zo svojich skôr vydaných rozhodnutí týkajúcich sa napadnutého konania, pretože sťažovateľ aj v predmetnej ústavnej sťažnosti dôvodí skutočnosťami, ktoré v nich boli posúdené a ústavným súdom vyhodnotené ako zjavne neopodstatnené.

17. V nadväznosti na uvedené si ústavný súd vyžiadal súdny spis okresného súdu a z neho zistil nasledujúcu chronológiu úkonov uskutočnených v napadnutom konaní po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v ostatnom rozhodnutí ústavného súdu:

- 7. októbra 2020 bolo vydané uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci,
- 12. októbra 2020 bol nariadený termín pojednávania na 3. december 2020,
- 14. októbra 2020 požiadala právna zástupkyňa žalobkyne o odročenie pojednávania, ospravedlnila svoju neúčast' z dôvodu kolízie termínov pojednávania a zároveň vyjadrila nesúhlas so substitučným zastupovaním,
- 21. októbra 2020 bolo zrušené nariadené pojednávanie (na 3. december 2020) a určený nový termín na 10. december 2020,
- 26. októbra 2020 požiadal právny zástupca žalovaného (sťažovateľa) o zmenu termínu pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania,
- 27. októbra 2020 bolo zrušené nariadené pojednávanie (na 10. december 2020) a určený nový termín na 19. januára 2021,
- 5. januára 2021 bolo zrušené nariadené pojednávanie (na 19. januára 2021) vzhľadom na epidemiologickú situáciu a s tým súvisiace opatrenie predsedu okresného súdu,
- 11. mája 2021 bol nariadený nový termín pojednávania na 22. jún 2021,
- 14. júna 2021 požiadal právny zástupca žalovaného (sťažovateľa) o zmenu termínu pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávania,
- 16. júna 2021 bolo zrušené nariadené pojednávanie (na 22. jún 2021) a určený nový termín na 14. september 2021,
- 14. septembra 2021 sa uskutočnilo pojednávanie a bolo odročené na 4. november 2021 s tým, že súd bude pokračovať výsluchom žalovaného (sťažovateľa),
- 14. septembra 2021 bola uznesením na pojednávaní právnemu zástupcovi žalovaného (sťažovateľa) uložená poriadková pokuta vo výške 300 eur za rušenie poriadku a dôstojného priebehu pojednávania,
- 4. novembra 2021 sa uskutočnilo pojednávanie a bolo odročené na 8. február 2022 na účely ďalšieho dokazovania,
- 3. februára 2022 elektronicky ospravedlnila právna zástupkyňa žalobkyne svoju neúčast' a neúčast' žalobkyne a svedkyne na pojednávaní a požiadala o odročenie pojednávania nariadeného na 8. február 2022 (respiračné ochorenie žalobkyne a jej právnej zástupkyne a ošetrovanie člena rodiny u svedkyne – starostlivosť o maloletého, ktorú nevie zabezpečiť inou osobou),
- 3. februára 2022 bolo elektronicky oznámené stranám sporu zrušenie nariadeného pojednávania,

- 8. februára 2022 sa na pojednávanie dostavil žalovaný (sťažovateľ) a jeho právny zástupca s tým, že vyznamenanie súdu o zrušení termínu pojednávania nedostali; následne sa zistilo, že bolo zaslané na starú e-mailovú adresu jeho právneho zástupcu; pojednávanie bolo odročené na 31. marec 2022.

18. Ústavná sťažnosť sťažovateľa (tretia v poradí) bola ústavnému súdu doručená 17. augusta 2021 a dosiaľ bola doplnená ďalšími šiestimi podaniami. Je zarážajúce, že až na ostatné podanie sa sťažovateľ nezmienil o ďalšom aktuálnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní, ten si musel ústavný súd zistiť sám. Jedinou informáciou v uvedených podaniach bolo aktuálne vyčíslenie dĺžky napadnutého konania od podania žaloby, resp. od momentu, keď bola žaloba doručená sťažovateľovi, čím sa potom natíska otázka zmyslu takéhoto dopĺňania ústavnej sťažnosti podaniami s nulovou výpovednou/informačnou hodnotou.

19. Vychádzajúc z už uvedeného, musí ústavný súd konštatovať, že aj v období po poslednom úkone okresného súdu zohľadnenom v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 502/2020-25 z 3. novembra 2020 tento konal v napadnutom konaní plynulo, bez prieťahov. Pojednávania nariadené na 10. december 2020 a 22. jún 2021 boli zrušené z dôvodu kolízie pojednávania na strane sťažovateľa (jeho právneho zástupcu). Jediným pojednávaním, ktoré bolo zrušené bez toho, aby to žiadala niektorá zo strán sporu, bolo pojednávanie nariadené na 19. január 2021, a to vzhľadom na nepriaznivú epidemiologickú situáciu a z nej vyplývajúce opatrenia týkajúce sa nariadovania pojednávania. V ostatnom doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na pojednávanie nariadené na 8. február 2022, keď omylom okresný súd vyznamenal sťažovateľa o jeho zrušení (zdravotná indispozícia na strane žalobkyne) na už neaktuálnu e-mailovú adresu právneho zástupcu sťažovateľa a ten sa naň dostavil. Zo strany okresného súdu došlo k pochybeniu, avšak k zrušeniu pojednávania došlo z relevantných dôvodov na strane žalobkyne a uvedená skutočnosť nemala dopad na prieťahy v napadnutom konaní.

20. Ústavný súd musí opakovane poukázať na to, že sťažovateľ napriek tomu, že namieta celkovú dĺžku konania (aj dĺžku konania od momentu doručenia mu žaloby) a s tým spojený stav jeho právnej neistoty, na jednej strane využíva procesné nástroje, ktoré mu poskytujú súčasnú právnu úpravu a ktoré majú slúžiť predovšetkým na ochranu práv strany sporu (návrh na prerušenie konania, námietky zaujatosti, opakované návrhy na odročenie pojednávania), avšak na strane druhej nie nezanedbateľným spôsobom predlžujú celkovú dĺžku konania, čo následne vyvoláva pochybnosti o sťažovateľom tvrdení intenzite jeho ujmy spojenej s celkovou namietanou dĺžkou napadnutého konania.

21. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014).

22. Ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania (tvoriaceho bežnú nepriviligovanú rozhodovaciu agendu súdov), správania sťažovateľa

a postupu okresného súdu, zohľadňujúc doterajšiu dĺžku napadnutého konania na okresnom súde vo vzťahu k sťažovateľovi (posudzovaného vo veľkej miere aj v predchádzajúcich dvoch uzneseniach ústavného súdu) presahujúcu štyri roky (s poukazom aj na takmer dva roky trvajúcu epidemiologickú situáciu), konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu